Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 80 (432) miercuri 5 oct. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Plenara C. C. al P. M. R. și cea de-a VII-a sesiune a Marii Adunări Naționale

In lupta sa dîrză pentru făurirea unei vieți fericite, pentru întărirea și apărarea păcii, poporul muncitor al patriei noastre are un conducător înțelept și luminat, care-i călăuzește pașii către noi și noi victorii: Partidul. Oamenii muncii dăruie deplina lor dragoste și încredere partidului. De aceea, ei au citit cu deosebit interes comunicatul privitor la ședința plenară a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, ședință care a avut loc în zilele de 30 septembrie și 1 octombrie. Discutînd o serie de probleme însemnate, plenara a luat totodată unele hotărîri în vederea îmbunătățirii muncii de partid și întăririi continue a rolului conducător al partidului în toate domeniile vieții noastre de stat și în organizațiile de masă. Astfel, plenara l-a ales în unanimitate pe tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej în funcția de prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, eliberînd din această funcție pe tovarășul Gheorghe Apostol, care a fost ales președinte al Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R.

Luni, 3 octombrie, un alt eveniment de seamă a avut loc în viața poporului nostru: Cea de-a 7-a sesiune a Marii Adunări Naționale a R.P.R. In cursul acestei sesiuni, președintele Marii Adunări Naționale a citit scrisoarea primită din partea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri.

In scrisoarea sa, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat că, din nevoia întăririi continue a rolului conducător al partidului, plenara C.C al P.M.R. l-a ales prim-secretar al Comitetului Central al P.M.R., și ca urmare roagă Marea Adunare Națională, să-l elibereze din funcția de președinte al Consiliului de Miniștri. Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat de asemenea că plenara C.C. al P.M.R. a luat această hotărîre în urma constatării că în ultimii ani, guvernul nostru și-a îmbunătățit mult activitatea în ramurile vieții economice și de stat și și-a însușit o temeinică experiență în muncă.

Luînd apoi cuvîntul în fața deputaților, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a făcut din partea C.C. al P.M.R. propunerea ca în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri să fie ales tovarășul Chivu Stoica. In cuvinte puține dar emoționante, primul secretar al C.C. al P.M.R. a vorbit despre trecutul de luptă al tovarășului Chivu Stoica, soldat vechi și credincios al partidului, luptător dîrz pentru cauza poporului; despre priceperea cu care, în anii de după eliberarea țării, și-a împlinit sarcinile de răspundere pe care partidul și poporul i le-a încredințat.

Deputații Marii Adunări Naționale l-au ales în unanimitate pe tovarășul Chivu Stoica în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri al R.P.R. După cuvîntarea rostită de tovarășul Chivu Stoica, Marea Adunare Națională și-a continuat lucrările, supunînd aprobării deputaților modificările în componența guvernului, propuse de președintele Consiliului de Miniștri.

Poporul muncitor al patriei noastre a primit cu încredere hotărîrile pe care conducerea partidului și Marea Adunare Națională le-a luat în zilele acestea, hotărîri menite să sporească și mai mult succesele țării noastre pe drumul făuririi socialismului și apărării păcii.

Oamenii muncii au salutat alegerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej ca prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn. Partidul, farul călăuzitor al luptei pentru o viață fericită, își îmbunătățește neîncetat activitatea, își întărește continu rolul său conducător în toate sectoarele construcției socialiste, în viața statului nostru.

Guvernul nostru, care duce o politică fermă de construcție pașnică, de strîngere a legăturilor de prietenie cu Uniunea Sovietică și celelalte țări din lagărul socialismului, de sporire a relațiilor pașnice prietenești cu toate țările și de apărare a independenței și suveranității patriei noastre, se bucură de încrederea și sprijinul deplin al poporului.

In acțiunile sale, Guvernul R.P.R. se călăuzește de învățătura luminoasă a partidului clasei muncitoare. Guvernul nostru nu precupețește niciun efort pentru victoria deplină a socialismului, pentru fericirea oamenilor muncii. Strădaniile sale, politica sa pusă în slujba poporului muncitor, se oglindesc cuprinzător și limpede în cuvintele rostite de tovarășul Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri, în cuvîntarea sa:

„Sprijinindu-se pe succesele mari obținute, Guvernul R.P.R. va continua cu aceeași fermitate ca și pînă acum aplicarea liniei partidului, linie de construire a socialismului în patria noastră și de apărare a păcii".

★

Veniți copii, ciorchinii să-i culegem
Că e bogată toamna de aramă,
Tu, vîntule ce crengile tot legeni
Să vii și tu, podgoria ne chiamă.

In coșuri mari culege-ve-ți ciorchinii
Și cei dintîi le veți cunoaște gustul,
Și voi veți ști de bunăseamă, primii
Că e mai dulce decît mierea, mustul.

Dulceața care în ciorchini se-adună
Suie din lutul țării noastre scumpe,
Ea-ntodeauna, ca o mamă bună,
De tinerețe sufletul ni-l umple.

Gheorghe TOMOZEI

Din unități, detașamente, grupe

Au primit cravata

In clasa noastră erau puțini pionieri în primele zile de școală. De aceea am vorbit cu tovarășa instructoare și împreună am hotărît să pregătim pe cele mai bune eleve, pentru a le primi în organizația de pionieri. Au trecut două săptămîni de atunci. Intr-o după amiază, pionierele detașamentului 6 au venit la școală îmbrăcate în haine de sărbătoare. Colegele noastre Zsuzsa Erödi, Ibolya Bartha, Vida Lengyel și încă altele, vor primi cravata roșie de pionier. Eram toate fericite. La sfîrșitul adunării le-am oferit buchete de flori.

După adunare am învățat împreună primul joc, jocul prieteniei.

Anna FÜLÖP
cl. a IV-a Școala de 10 ani nr. 4 Arad

Pentru internatul nostru

Cînd s-au cîntărit sacii și coșurile umplute pînă-n vîrf cu roadele culese de pe lotul școlar de către pionieri, bucuria lor a fost nespus de mare.

In ziua aceea în magazia internatului au intrat 800 kg. de cartofi, 600 kg. de roșii și peste 900 kg. de fasole.

E adevărat că au muncit mult pionierii și școlarii din unitatea noastră. Dar lor nu le pare rău. In iarna aceasta hrana celor din internat va fi și mai îmbelșugată.

Suzana SPINU
instructoare superioară de pionieri.
comuna Urleasca, raionul Brăila

Ne pregătim

Detașamentele noastre se întrec să aibă cît mai multe realizări în întîmpinarea alegerilor activului pionieresc. Unele împodobesc curtea școlii, altele sălile de clasă, cu lozinci, flori și verdeață, iar altele aranjează cu grijă camera pionierilor. Detașamentul 1 a început din nou să strîngă fier vechi, cîrpe și hîrtii. Detașamentul 2 curăță de zor curtea școlii, pentru ca alegerile s-o găsească gata de sărbătoare.

Nicio pionieră din grupă nu vrea să rămînă mai prejos. Și fiecare dorește ca darea de seamă și propunerile lor să fie cele mai bune.

Stela RUSU
Școala de 7 ani din comuna Stiubieni
raionul Săveni

La strînsul fînului

A devenit o tradiție pentru noi ca toamna, cînd se strîng roadele, să dăm o mînă de ajutor gospodăriei colective.

Și în anul acesta, cu cîteva zile în urmă, ne-am urcat cu toții în camion și voioși, am pornit-o spre lotul gospodăriei.

Aici, ne așteptau colectiviștii care, bucuroși de ajutorul nostru, ne-au împărțit unelte.

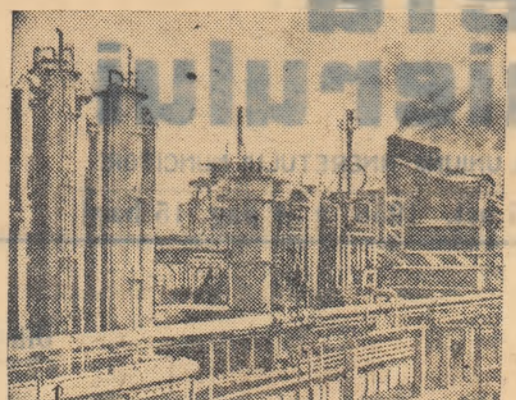
Mai mult de patru ore Valea Negrișoarei a răsunat de voie bună și cîntec. Să te fi uitat atunci cum Mircea și Viorel ajutau la clăditul fînului în clăi, sau cum Rodica și Paraschiva, căutau să se țină în pas cu tovarășa instructoare la greblat. Așa am reușit noi în ziua aceea să adunăm și să așezăm în căpițe fînul de pe 3 ha. de teren.

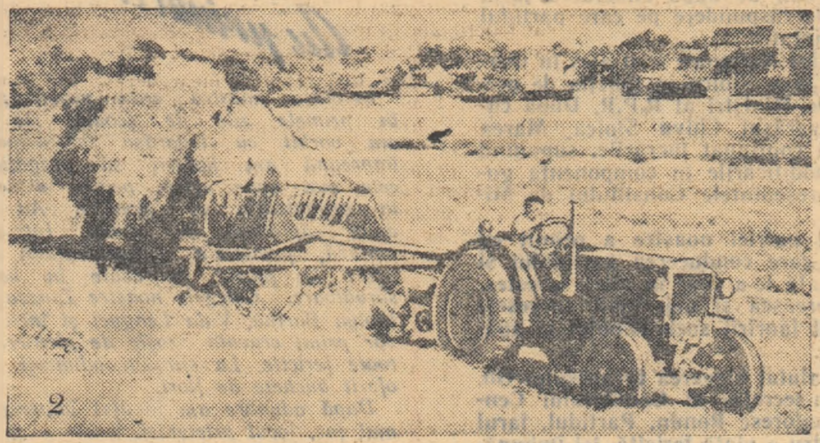
Valerica DUMITRESCU
Școala de 7 ani comuna Broșteni
raionul Ceahlău

6 ani de la proclamarea R. D. Germane

La 7 octombrie se împlinesc 6 ani de la proclamarea Republicii Democrate Germane. Sub cîrmuirea poporului, în R.D. Germană se desfășoară o construcție pașnică. Se înalță mereu noi fabrici, noi locuințe frumoase pentru oamenii muncii.

Muncind pentru o viață fericită, poporul german luptă pentru unitatea Germaniei ca stat democratic și iubitor de pace.

1. — In R.D. Germană, cărbunele brun se întrebuințează foarte mult în industrie. Iată o vedere generală a uzinei de benzină sintetică a combinatului „Otto Grotewohl" din Böhlen, unde se fabrică benzină din cărbune brun.

2. — Priviți cît de ușor se cosește fînul. El este încărcat în vagonul remorcă cu ajutorul presei de cules și strîns.

3. — Pionieri, tineri constructori de vapoare, prezentîndu-și navo-modelele în cadrul unei spartachiade.

Despre GIMNASTICA DE DIMINEAȚĂ

Așa a fost începutul

Mic de-o șchioapă, cu părul bălai și cîrlionțat, micul Fred sare ca ars din pat. Tatăl începe înviorarea așa că se grăbește să-l imite. Mai tîrziu însă, cînd tata iese în curte și se cațără pe bara fixă, micul Fred se mulțumește să șadă pe prispă și să privească fără a clipi.

Ce frumos! — își zicea mereu în sinea lui. Oare eu voi reuși vreodată să fac măcar o roată în jurul aparatului?...

Prima victorie n-o s-o uite Fred.

— Aveam atunci 12 ani — povestește el — și participam pentru prima dată la un concurs de gimnastică organizat pe toată țara. Eram emoționat. Tare-mi era teamă că nu voi putea face față. Văzînd însă privirile încurajatoare ale arbitrilor și ale colegilor, am prins curaj și-am început exercițiile. Am reușit la primul examen, de unde am plecat cu vise îndrăznețe: voi fi gimnast ca tata, voi cuceri victorii, mă voi întîlni poate, cu cei mai mari gimnaști din lume.

Frederich Orendi, pentru că despre el e vorba, poartă azi titlul mult rîvnit de atîția alți tineri: Maestru al sportului și campion al R.P.R. El se simte cu un pas mai aproape de realizarea visului din copilărie. Dar deși a concurat și nu odată, cu marii campioni ai lumii, Victor Ciucarin și Muratov, el știe că mai are mult de învățat de la ei și că sfaturile lor prețioase îl vor ajuta să obțină în viitor succese și mai mari. Odată cu salutul său, Frederich Orendi vă trimite azi și...

CÎTEVA EXERCITII PENTRU ÎNVIORARE

Exercițiul nr. 1

Ducerea lentă a brațelor înapoi, cu palmele în sus, ducînd simultan piciorul drept înapoi pe vîrf și extensia ușoară a corpului (inspirație). Revenirea în poziția de plecare.

Repetați exercițiul cu ducerea piciorului stîng înapoi, apoi cu dreptul. Executați de 8 ori.

Exercițiul nr. 2

Zvîcnirea coatelor înapoi (inspirație) răsucirea trunchiului la dreapta, ducerea brațelor, printr-o ușoară zvîcnire, lateral (expirație), răsucirea trunchiului la stînga, revenire în poziția de plecare, făcînd în același timp o zvîcnire cu coatele înapoi. Același lucru, în partea opusă, și așa repetați de 8 ori.

Exercițiul nr. 3

Ducînd piciorul stîng lateral pe vîrf, îndoim trunchiul la stînga, apoi două îndoiri arcuite suplimentar lateral. Apropiind piciorul stîng de cel drept, revenim în poziția de plecare. Același lucru îl repetăm în partea opusă, cu respirația liberă, de 8 ori.

Exercițiul nr. 4

Răsucirea trunchiului la stînga, îndoirea lui atingînd cu mîna dreaptă vîrful piciorului opus (expirație). Revenire în poziție de plecare (inspirație). Repetarea exercițiilor alternativ de la dreapta la stînga de 8 ori.

Exercițiul nr. 5

Săritura ca mingea:

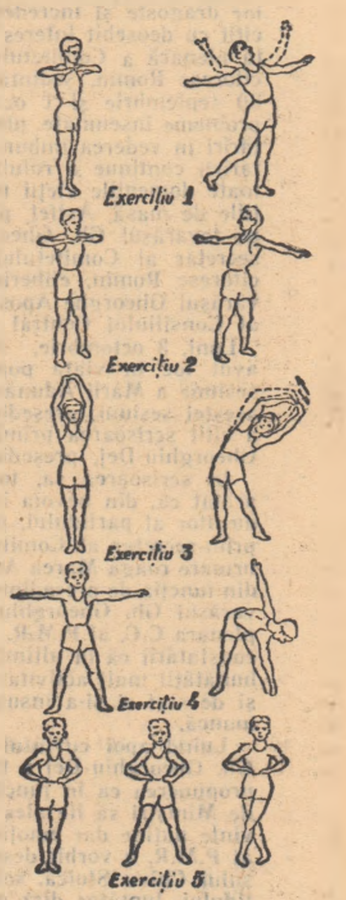
I-a săritură: picioarele la lățimea umerilor.

a II-a săritură: încrucișarea picioarelor cu piciorul stîng în față;

a III-a săritură: picioarele la lățimea umerilor.

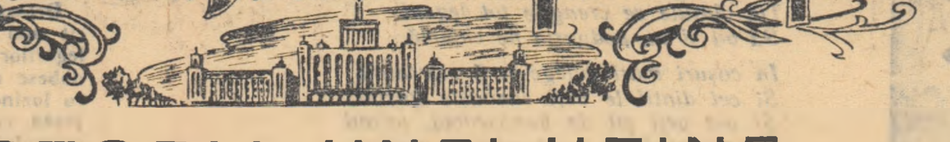
a IV-a săritură: încrucișarea picioarelor cu piciorul drept în față.

Respirați liber și repetați săritura de 16 ori.

Expediție pionierească

Să ne cunoaștem capitala patriei

ISTORIA UNEI UZINE

Grupul e gata și așteaptă semnalul de plecare. Ici-colo, frînturi de discuții:

— Eu am și un unchi care lucrează acolo...

— Ți-ai ascuțit creionul?

— Da. Dar tu ai face mai bine să-ți ascuți urechile și ochii. O să fie atîtea de văzut...

S-a dat semnalul:

— La drum, băieți!

Și pornim. In dimineața clară, pașii sună plăcut.

★

„Uzinele Steaua Roșie". Așa scrie sus, deasupra porții. Am ajuns deci la țintă. Ținta de azi a expediției noastre. Intrăm. Uzina ne primește cu vuietul și trepidația ei neîntreruptă, cu boarea caldă care vine de la giganticele cuptoare. Uite-l și pe tovarășul Constantin Gheorghe. E un muncitor vîrstnic, cu ochi veseli. Mustața lui căruntă, mare cît vrabia, cîștigă admirația expediționarilor. Tovarășul Constantin va fi astăzi călăuza noastră.

— Ce de mai tinerețe... Și zi, v-ați abătut prin fabrica noastră să-i cercetați povestea. Frumos. Dar iacă, mai întîi gîndesc că ați vrea să faceți cunoștință cu atelierele, nu?

Toată lumea aprobă. Și o apucăm prin halele din care răzbat tot felul de clinchete și uruit de roți. Intrăm întîi la forje. Cuptoarele împrăștie o lumină scăpărătoare. In miezul lor de foc se înroșesc bucăți mari de fier. Mergem în șir indian, pentru a lăsa loc barelor incandescente de metal, care sînt purtate către ciocanul cu aburi. Ei, ciocanul ăsta face să-l vezi. Bufnește îndesat și gîfîind ca un berbec. Sub loviturile lui năpraznice, bucățile de fier roșu împrăștie ploaie de scîntei și se mlădie ca untul...

Am ieșit de la forje. In drum spre altă hală vedem deodată sub o streașină un strung străvechi, cu transmisie, ruginit și hîrbuit, care așteaptă probabil să fie trimis la retopire.

— Dar cu mașina asta ce-i? sare Pătrulescu dintr-a VI-a.

Pe obrazul tovarășului Bădulescu răsare un zîmbet. (Ah, dar uitasem că nu-l cunoașteți pe tovarășul Bădulescu, care s-a alăturat între timp grupului nostru. E maistru aici, la Steaua Roșie și lucrează de mult în fabrică, de peste 40 de ani). Simțim cu toții, nu știu de ce, că mașina asta veche i-a trezit multe amintiri. Pe neștiute ne găsim roată în jurul lui și povestea picură molcom...

— Eram ca voi cînd am intrat ucenic în fabrică. Primul lucru care m-a întîmpinat au fost ocările și palmele maiștrilor... In fiecare dimineață noi, ucenicii, veneam cu un ceas-două înainte de începerea lucrului, să măturăm, să spălăm pe jos. Meseria am învățat-o trudnic, pe apucate. Maiștrii ne alungau de lîngă mașini. Vorba vine „mașini". Niște rable ca asta pe care o vedeți, vechi de cînd lumea, care-ți amărau zilele.

— Dar cîți ani are uzina asta? întreabă Prodan dintr-a V-a.

E rîndul tovarășului Constantin să povestească:

— Poate ați auzit că înainte „Steaua" noastră purta numele fostului patron Wolff. Erhart Wolff ăsta era un bandit fără pereche, priceput nevoie mare să încropească averi de pe spatele muncitorilor. In 1877 a înființat undeva, pe la Ghencea, un atelier cu 8 lucrători. In 1887 strînsese destui bani ca să-și mărească atelierul și să se mute aici la Filaret. Avea atunci 30 de lucrători. Iar în 1912 avea 500... Și an de an averile lui Wolff sporeau, tot mai mulți robi trudeau pentru el pe nimica toată... Se fabricau multe lucruri aici: cîntare, balamale, broaște, dar mai ales focoase, afeturi de tun, unelte ale morții care-i aduceau patronului cele mai mari cîștiguri.

— Da, începe din nou vorba tovarășul Bădulescu, patronul cîștiga tot mai mult, iar salariile noastre erau tot mai mici. Trebuia să ne luptăm crîncen cu direcția pentru cîțiva bani în plus pe oră. Cu cît eram mai mulți robi, cu atît protestele, lupta, erau mai înverșunate. In octombrie 1920, cînd a izbucnit greva generală, am lăsat toți lucrul și am cerut o viață mai omenească. Am fost trădați și n-am izbutit. Dar lupta n-a încetat nici o clipă. In 1933, cînd a sunat sirena ceferiștilor, ni s-au aprins inimile de bucurie și le-am sărit în ajutor. Mulți au pierit sub gloanțe, mulți au fost tîrîți în închisori...

Dar nu ne-am dat bătuți: ne îmbărbăta cuvîntul partidului. Hei, cîte n-au văzut zidurile astea...

Tăcem și privim. Simple ziduri de uzină. Dar sînt niște martori uriași ai unor uriașe frămîntări și bătălii. Au văzut sînge muncitoresc curgînd, au văzut adunări conspirative, greve... Dar au văzut și ziua aceea luminoasă, cînd tot ce se află aici a trecut în mîinile adevăraților stăpîni, muncitorii.

Trecem mai departe. Aici se fabrică cupe pentru excavatoare, dincolo remorci pentru autocamioane. Unelte trainice cu care poporul nostru construiește socialismul.

Am ajuns în atelierul de strungărie. Plecat deasupra unei mașini complicate și strălucitoare, un tînăr. Il cheamă Catona Ion. N-are decît 16 ani și e strungar calificat. Cîtă deosebire între amara ucenicie a tovarășului Bădulescu și între felul cum a învățat meseria tînărul Catona. La 16 ani, strungar calificat. Stăpîn pe o mașină nouă, perfecționată. Nu știe ce înseamnă ocara, palmele. In ochii lui limpezi și siguri citești povestea viitorului uzinei. Un viitor de victorii, un drum spre culmile înalte ale tehnicii pusă în slujba vieții.

Așa e, prieteni, că ziua de azi a fost o zi bogată?

Vasile MĂNUCEANU

Expediția a ajuns în secția turnătorie

Să fii bun tovarăș

Cum stătea așa, cu cartea deschisă-n față, ai fi zis că Gheorghiță e cufundat în lectură. Dar ochii lui nu distingeau pe fila cărții decît o mulțime de litere negre, așezate în dezordine.

Era îngîndurat. A doua zi urma să se aleagă președintele grupei. Pînă astăzi el a fost președinte. Un an de zile. Și mîine? Cine va fi ales? Asta-i întrebarea care-l frămîntă acum. Ii părea rău că a trecut așa repede anul. Nici nu simțise. Acum, cînd se înțelege bine cu băieții, de ce s-ar ascunde, i-ar părea bine să fie reales. Cine știe! Or fi și alții, mai buni decît el. Se apucă să citească darea de seamă, așa pe sărite.

...„La începutul anului, scria acolo, Mihăescu Gheorghe era indisciplinat, deranja orele. Grupa l-a ajutat să se schimbe"... Cu Mihăescu a fost într-adevăr o poveste. Nu prea veselă e drept, dar care s-a terminat cu bine.

La începutul anului școlar trecut, Gheorghiță a fost ales președintele grupei. Cu Mihăescu era prieten dinainte.

De la o vreme, Mihăescu începu să-i facă greutăți. Să-i fi fost necaz? Asta nu. Mai toți din grupa lui, fete și băieți erau disciplinați, Mihăescu nu. Și cînd Gheorghiță îi atrăgea atenția, celălalt îi răspundea înțepat:

— Ei, ce faci pe grozavul? Mare scofală, te lauzi că ești cel mai cu moț din grupă. I-a zis așa de vreo două, trei ori, și Gheorghiță s-a supărat. S-a stricat prietenia dintre ei. Dar Mihăescu făcea tot mai multe năzbîtii. Nu mai venea nici la adunările de grupă și de detașament. Gheorghiță a trimis în cîteva rînduri băieții să-l aducă de acasă. Dar el nici pomeneală să vină. Era încăpățînat. Lui Gheorghiță a început să-i pară rău că se certaseră, că nu mai erau prieteni. Dacă ar fi rămas prieteni, acum i-ar fi venit mai ușor să-i arate că nu e bine ceea ce face. Intr-o zi, avea o adunare de detașament. Ii veni o idee:

— Ce-ar fi să trec pe la Mihăescu, să-l iau de acasă? N-o să mai aibă încotro. Va trebui să vină și... poate ne și împăcăm.

Cînd a ajuns acasă la Mihăescu, acesta tocmai se pregătea să plece. Dar nu la adunare, ci undeva, la joacă.

— Veneai la adunare? îl întrebă Gheorghiță bucuros, uitînd să-i mai dea bunăziua.

— Nu, la minge, îi răspunse el scurt, înțepat, dar totuși puțin încurcat. Pentru un moment, lui Gheorghiță parcă-i pieri glasul. Nu știa ce să zică. Și-i vorbi aproape fără să se gîndească.

— Hai că merg și eu cu tine. dar după ce se termină adunarea. N-o să țină mult...

Mihăescu îl privi mirat.

— Adevărat? Foarte bine că vii... poate că ai uitat să mai dai un șut...

Gheorghiță înghiți un nod. Simți unde bate. Era adevărat. De cînd îl aleseseră președinte de grupă, n-a mai dat măcar un șut.

— Sînt ocupat, le răspundea el băieților cînd îl chemau la joacă. Și lui Mihăescu i-a întors-o așa de cîteva ori. Acum îi veni în minte că de pe atunci a început să se „răcească" prietenia lor.

După adunarea de detașament, Gheorghiță și-a adunat băieții din grupă: — știți ce? Mîine facem antrenament la fotbal... Mihăescu o să ne ajute.

De atunci toate au început să meargă ceva mai bine în grupă. S-au împrietenit din nou și Mihăescu s-a schimbat. Profesorii au început să-l laude. Gheorghiță continua să citească.

„Toată grupa a ajutat la ridicarea noului gard al școlii. Băieții au cărat cărămizi, nisip, au dat ajutor, cum s-au priceput, zidarilor. Și fetele au muncit. Ele au ajutat la îndepărtarea molozului din curte și la păstrarea curățeniei în școală. Fiecare din grupă a avut cîte ceva precis de făcut. Nistor Gheorghe a ajutat-o mereu la învățătură pe Pavel Maria. Mihăescu a fost antrenorul grupei la fotbal..."

A doua zi, la adunare, a venit și tovarășul diriginte. Cînd era pe sfîrșite, l-a felicitat pe Gheorghiță, care fusese reales președinte, și i-a făcut o urare: Să fie și anul acesta tot atît de prieten cu copiii din grupă, cum a fost anul trecut. E lucru mare să fii bun tovarăș.

Elvira POPAZU

CINE-I NOUA VENITĂ?

Mai întîi clopoțelul a sunat recreația mare, apoi în clasă s-a stîrnit obișnuita forfotă și în cele din urmă, fetele dintr-a treia s-au îngrămădit spre ușă. Dar înainte ca vreuna din ele să atingă clanța, ușa s-a deschis și-n prag s-a arătat o fată înaltă, cu obrajii și ochii luminați de-un zîmbet vesel și oarecum sfios:

Incotro, fetelor? Afară s-a pornit ploaia... Nu-i rost să vă jucați prin curte.

— Stăm pe coridor..., a îndrăznit Ilie Beatrice, din rîndul fetițelor nițeluș intimidate, așa cum li se întîmplă să fie la început față de străini.

Noua venită a rîs cu blîndă șiretenie și s-a aplecat la înălțimea lor, destăinuindu-le în șoaptă:

— Am o idee mai bună! Punem stăpînire pe sala de festivități, că-i largă și luminoasă. Acolo, vom vedea noi ce-om face! Poate vă învăț un joc...

In fața acestor spuse, sfiala s-a văzut nevoită să dea bir cu fugiții; oricine știe că elevele dintr-a III-a se dau în vînt după jocuri. (Să ne-nțelegem: nici la învățătură nu stau prost, lucru care se va arăta mai apoi). Deci sfiala s-a dus, nu se știe unde, iar fetele, în sala de festivități.

Odată ajunse aici, s-au rînduit într-un cerc larg, iar tînăra de îndată a început să schițeze la mijloc pașii dansului. Era vorba de ceva asemănător mult cunoscutului „Mîrlo".

Prima care a „prins" dansul a fost Popescu Mihaela și, spre mîndria ei, a fost scoasă la joc chiar de noua lor prietenă.

Dar, încetul cu încetul, toate fetele au învățat dansul și-au început să se invite una pe alta cu adînci plecăciuni... Frumos: cîntec, joc, veselie. Asta, zic și eu recreație! Toate privirile căutau cu din ce în ce mai multă prietenie chipul fetei înalte.

Intre un zîmbet și-o glumă, ea reuși să afle rînd pe rînd, ba cum o cheamă pe una, ba ce cărți îi place alteia să citească,

ba cum își petrece timpul liber cealaltă și așa mai departe. In cele din urmă reuși chiar să afle ceea ce le frămînta pe toate: dacă vor fi ori nu făcute și ele pioniere. Doar sînt în clasa a III-a!

— Ce spui mata, primim cravată roșie? îi ceru îngrijată părerea Tofan Eugenia.

— Știu eu... Vezi că organizația de pionieri are un Regulament al ei, unde stă scris că primesc cravata roșie numai cei care-o merită...

— Dar noi merităm! s-a simțit jignită Tofan. La noi în clasă sînt aproape 15 fete care-s și cuminți și bune la carte!

— Atunci, vor primi cravata... răspunse tînăra. Mîine vin din nou la voi. Poate că stăm mai pe-ndelete de vorbă despre toate acestea, poate c-am să vă aduc și-o cărticică-n care-i scris Regulamentul pionierilor...

— Asta numaidecît! au sărit toate.

— Cling... cling — cling!

Clopoțelul sună sfîrșitul recreației.

Indată ce rămaseră singure, una se bătu cu palma peste frunte:

— Vai de mine și de mine, nici n-am întrebat-o cum o cheamă!

...Deși stătuseră puțin timp împreună, tînăra nou venită reușise să le devină prietenă bună, și cui îi trece prin minte să-l întrebe pe un prieten cum îl cheamă?!

La urma urmelor, taina le-o dezlegă tovarășa învățătoare:

— Tînăra e viitoarea instructoare a viitorului detașament de pionieri care va lua ființă în clasa noastră. O cheamă Alexa Antoneta și-i elevă în clasa a IX-a a școlii noastre. (E vorba de Școala medie nr. 1 fete din Iași).

Al. Ovidiu ZOTTA

La Casa pionierilor

In multe orașe din țara noastră sute de copii merg zilnic la Casele pionierilor. Aici ei învață o mulțime de lucruri frumoase. Fotografiile prezintă două aspecte de la Casa pionierilor din Ploești.

Visul lui Mihăiță

S-a culcat tîrziu Mihăiță, și a avut un vis tare curios.

Să vi-l spun și vouă:

...Se făcea că el, Mihăiță — suferea cumplit de măsele. Dar știți, îl dureau în-gro-zi-tor! Ce să facă el, ce să facă?!... In fine, se duse la dentist.

...Și nu mai ține minte cum, dar știe că într-un moment cînd den-

tistul lipsea din cabinet, curios din fire, Mihăiță luă de pe masă o sticluță (pe a cărei etichetă văzuse el că scria: „Transformatoris Albiana R.W.-2") și-i goli conținutul arămiu, destul de plăcut la gust. Și de aci tot pocinogul! De ce pocinog? Păi cum a înghițit lichidul acela, în chip misterios Mihăiță se transformă fulgerător, într-o albină!

Ce vesel, ce bucuros era Mihăiță! Cine-i mai semăna lui acum? Își și făurise o ideie năstrușnică: să intre în clasa în care a învățat și să-i înțepe-n vîrful nasului pe colegi (ha-ha! asta ar fi fost un nou fel de a deranja orele de curs!).

Și poate că Mihai și-ar fi adus la îndeplinire aceste născociri, dacă (spre nenorocul său) nu s-ar fi întîlnit cu un roi întreg de albine. Roiul (compus din albine adevărate, harnice) recunoscu imediat în Mihăiță o falsă albină. Și pe dată îl înconjurară și întreg neamul albinăresc tăbărî pe el; curgeau întrebările cu nemiluita, curgeau și înțepăturile!

— Ia spune tu, băiete!, rosti zumzăind una din ele, de ce te-ai travestit în albină?

— Ce travestit!? Eu sînt vestitul savant Ciorobîtcă, din Piatra Neamț. Am descoperit un preparat care...

Nu-și termină însă vorba, că o albină se și repezi la el:

— Minți! glăsui ea. Tu minți mereu și pe profesori și pe colegii tăi. Iar acum ne minți și pe noi. Tu nu ești nici albină nici savant, ci doar pionierul Ciorobîtcă din clasa a V-a, de la Școala medie nr. 1 de băieți. Și harșt! îi trase o înțepătură.

Ce era să facă? Abia stăpînindu-și plînsul, Mihăiță recunoscu.

„Pleci de la orele de curs și faci tot felul de năzbîtii. Azi ți-ai găsit să devii albină?! N-o să-ți meargă însă cu noi". Și iarăși o grindină de înțepături se abătu asupra lui.

„Suratelor, hai să-l înțepăm bine, propuse o albină mai tînără. Asta, dacă ar fi intrat în mijlocul nostru, ar fi făcut la fel ca la școala unde învață: ne-ar fi înjurat, ar fi lipsit de la munca noastră zilnică, așa cum lipsește de la cursuri, ar fi bătut albinele pui...

— Ca pe colegii săi din clasele mai mici, adaugă o altă albină.

Și tot așa, întreg roiul îl judeca pe Mihăiță nu atît pentru că se transformase-n albină, cît pentru cele ce făcea la școală. Ii pomeniră albinele și de obrăznicia față de profesori și de fuga de la cercurile de la Casa pionierilor... Nu uitară să-i amintească pînă și de faptul că zilnic nu poartă cravata.

Ce mai la deal la vale... Pînă la urmă, roiul hotărî ca, pe lîngă înțepăturile ce le suferise mai înainte, Mihai să primească încă 1.000. Dintre acestea cel puțin 100 în vîrful nasului care se va umfla cît o pătlăgică, vestind astfel tuturor că stăpînul lui, e indisciplinat.

Și uite-așa, albinele trecură la executarea sentinței. Și nu știu cum, dar o albină îl înțepă în ceafă. Atunci, ca prin farmec, Mihai-albina deveni iar Mihai cel adevărat și cu o viteză înspăimîntătoare cobora, cobora spre pămînt pînă cînd căzu și...

„Al naibii vis!", zise Mihai trezindu-se din somn pe podea. Își duse îndată mîna la nas să vadă

dacă nu cumva într-adevăr se făcuse cît o pătlăgică. Dar nu, nasului nu i se întîmplase nimic! Se urcă în pat și curînd adormi iar...

Mihai Ciorobîtcă, din clasa a V-a de la Școala medie nr. 1 din Piatra Neamț n-a visat încă un asemenea vis. N-ar fi însă rău să-l viseze. Poate că în felul acesta ar înțelege și el cu ce fel de „isprăvi" se ocupă ziua.

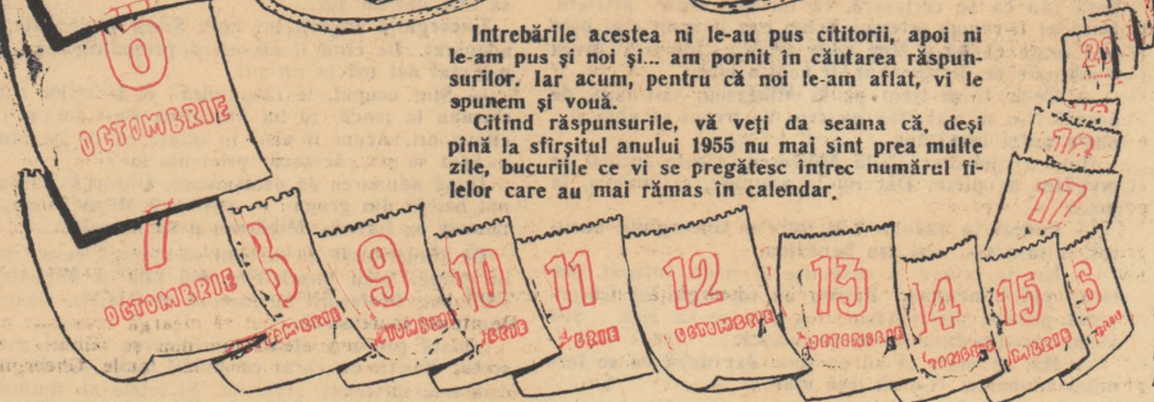
Ștefan ZAIDES

Ce vom citi? Ce vom vedea? Ce vom asculta?

Intrebările acestea ni le-au pus cititorii, apoi ni le-am pus şi noi şi... am pornit în căutarea răspunsurilor. Iar acum, pentru că noi le-am aflat, vi le spunem şi vouă.

Citind răspunsurile, vă veţi da seama că, deşi pînă la sfîrşitul anului 1955 nu mai sînt prea multe zile, bucuriile ce vi se pregătesc întrec numărul filelor care au mai rămas în calendar.

De vorbă cu tovarăşul M. Maxim directorul „Editurii Tineretului"

— Tovarăşe director, sîntem curioşi să aflăm cîte ceva despre noile cărţi pentru pionieri şi şcolari care vor apărea în Editura Tineretului. Şi asta înainte de a le vedea în librării...

— Curiozitatea e explicabilă cînd e vorba de cărţi noi, prieteni noi. Deci, să faceţi cunoştinţă...

Intîi cu culegerile de poveşti şi povestiri semnate de maestrul Mihail Sadoveanu: „Printre gene", „Raiul" şi ediţiile noi din „Zodia Cancerului" şi „Neamul Şoimăreştilor".

Vor mai apărea şi alte cărţi ale scriitorilor noştri: „Ospăţul lui Réz Mihály" de Nagy Istvàn, o nouă ediţie a povestirii lui Cezar Petrescu, „Fram ursul polar", „Brigada mixtă" de C. Ignătescu, „Povestea celor trei mincinoşi" de Vl. Colin, „De azi şi de demult" de Ioachim Botez, „Cum am învăţat carte" de D. Corbea, „Praştia năzdrăvană" de Gica Iuteş şi probabil „Cinciştii" de Octav Pancu-Iaşi, dacă autorul se va grăbi să termine cartea.

In colecţia „Patria noastră" vor apărea lucrări despre Sighişoara de Lucia Demetrius, despre Ţara Bîrsei, de Tr. Coşovei.

— Am vrea să ştim acum ce traduceri se fac din literatura sovietică.

— Vorbind despre literatura sovietică, trebuie să pomenim în primul rînd despre cărţile ce vor apărea în cadrul lunei prieteniei Romîno-Sovietice. Astfel în această lună se vor edita în două volume operele lui Arkadii Gaidar, (autorul, atît de îndrăgit, al lui Timur) noi ediţii din „Povestea unui om adevărat" de B. Polevoi, „Strada mezinului" de L. Cassil şi M. Polianovski şi altele.

Din literatura altor popoare vom tipări: Twain „Prinţ şi cerşetor", Bürger „Münchausen", Şt. Zweig „Magellan". în colecţia „Oameni de seamă"; „Cyrano de Bergerac" de Ed. Rostand.

Pentru amatorii de literatură ştiinţifico-fantastică apare ceva?

— Desigur. Pentru ei dezvoltăm noua colecţie „Cutezătorii", care cuprinde romane de aventuri, povestiri fantastico-ştiinţifice. In această colecţie a apărut de curînd povestirea lui F. Aderca „In valea marelui fluviu", a cărei acţiune se petrece pe meleagurile ţării noastre, cu mii de ani în urmă. Sub tipar se află „Copiii căpitanului Grant" şi alte romane de J. Verne.

Şi n-am uitat nici de tinerii constructori, pentru care publicăm o colecţie intitulată „In ajutorul activităţii practice a pionierilor şi şcolarilor".

— Vă rugăm să ne daţi cîteva titluri de cărţi şi din colecţia aceasta.

— Da, vom căuta să-i mulţumim şi pe grădinari şi pe mecanici, pe aeromodelişti, chimişti, zootehnicieni, — pe toţi micii noştri oameni de ştiinţă. Exemple? „Chimistul casei" de Dr. Leonid Petrescu, „Cuţitaşul fermecat" de F. Zorin (cuprinzînd metode miciuriniste de altoit), „Construiţi ceasornice" de Ing. D. Manolescu, „Să creştem albine" de V. Petruş şi altele.

— Vă mulţumim pentru informaţiile date şi vă rugăm să transmiteţi colectivului editurii dorinţa pionierilor şi şcolarilor de a vedea cît mai repede apărute cărţile acestea.

Tic-Pitic vorbeşte despre:

Programul de RADIO

La radiodifuziune l-am întîlnit pe Tic-Pitic, poştaşul.

— Tovarăşe Tic, vrem să ne întocmeşti un program de radio pentru cititorii noştri.

— Sst! Mai încet. La noi se vorbeşte în şoaptă.

— Bine, în şoaptă, oricum, doar să ne spui ce vom asculta în cadrul emisiunilor pentru copii.

— Iţi spun, ascultă... adică citeşte.

Intîi cîteva din emisiunile închinate Lunii prieteniei romîno-sovietice: „Anii glorioşi" (despre aniversarea Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie); „De la prietenii noştri, pionierii sovietici"; un jurnal ştiinţific despre noi realizări ale tehnicii sovietice; fragmente dramatizate din „Povestea unui om adevărat"; „Pavlic Morozov" şi „Vitea Maleev"; basme ruseşti etc.

Apoi despre scenariile radiofonice noi care vor fi difuzate: „Steaguri pe turnuri" de A. S. Makarenco, adaptare radiofonică de V. Sloenescu; „Iancu Jianu", de Radu Costăchescu; „Cristofor Columb" de Felix Aderca; „Dor de mare" de Ilya Turicin; „Aventurile baronului Münchausen", operetă pentru copii, libretul de Al. Otti, muzica N. Kirculescu. Iar de Anul Nou, tradiţionalul „Almanah-Radio".

Vom avea şi emisiuni noi. De pildă: „Să învăţăm împreună un cîntec". Vom învăţa în felul acesta cîntecele: „Meşterul fierar" de Dumitru Chiriac, „Ţara noastră" de Kabalevski, (pe care vi-l redăm mai jos) „Polca şcolarilor" de Ostrovski, „Brîuleţul" de J. Movilă, „Cîntecul greieraşului" şi altele.

La emisiunile închinate cărţii, ascultătorii vor putea cunoaşte prin montaje literare clasici ai literaturii universale şi scriitori contemporani de peste hotare. Vom transmite un ciclu închinat literaturii noastre de la cronicari pînă la scriitorii de azi. Acest ciclu va fi transmis paralel cu lecţiile de limba romînă de la şcoală.

Şi acum, ca încheiere, o veste grozavă: Vor fi organizate concerte ghicitoare, cu public şi se-nţelege, cu premii.

S-auzim de bine!

(Tic-Pitic a intrat într-o cabină de înregistrare, iar noi am rămas pe din afară... Dar îl vom reauzi pe calea undelor, la difuzor şi nu peste multă vreme îl vom şi revedea la ...televizor).

ŢĂNDĂRICĂ îşi prezintă noii prieteni

Bună ziua, dragi spectatori. După cum vedeţi, nu sînt singur. Deci daţi-mi voie să vă prezint noii mei colegi, actori-păpuşi. Sînt interpreţii noilor premiere ale Teatrului de Păpuşi...

In calitate de gazdă, care primeşte nu numai actori dar şi spectatori, (adică pe voi), aş vrea să vă spun noutăţile noastre.

Prima şi cea mai mare veste e că, în curînd, teatrul meu va avea o casă nouă, pe strada Academiei. De pe acum poţi să-ţi dai seama că va fi un teatru minunat, în care, cînd va fi gata, te vei simţi ca... la Ţăndărică acasă. Totul pare desprins dintr-un basm: pereţii zugrăviţi cu scene din poveşti, sălile pardosite cu plăci de marmoră şi mozaicuri (desene făcute din pietricele colorate), policandre sclipitoare, scaune tapiţate, numai bune să stai în ele ca la gura sobei şi să vezi piese de teatru.

Ce piese vor fi prezentate în noua stagiune?

Prima premieră: „Străjerul mării" de Mihail Stoian. Subiectul piesei? Să mergem în sală, unde tocmai se repetă. Păpuşile şi decorurile au fost create de pictorul scenograf Ştefan Habrinschi. Tovarăşul care opreşte, la un semn jocul şi-apoi roagă să fie reluat tabloul întîi, e regizorul Ştefan Lenchiş.

Intr-un port trăieşte un bătrîn lup de mare, care, fiind bătrîn, se mulţumeşte cu slujba de paznic al unui far. Insă nepoata lui, o fetiţă zburdalnică, nu se prea împacă cu slujba de gospodină şi vrea să se înscrie la şcoala de pescari. „Asta nu e meserie pentru o fată!" — o ceartă bunicul. Dar viitorul marinar cu cozi are şi prieteni: trei elevi ai şcolii la care rîvneşte ea. Ei o ajută să-şi împlinească visul. In piesă apare şi un fost armator (proprietar de vase)... Farul va fi pus în pericol. Şi cine credeţi că-l va salva? Veţi vedea. Va deveni prietena noastră marinar? Veţi vedea şi asta. Mie unul nu-mi place să mi se povestească o piesă înainte de a o vedea... Şi cred că nici vouă!

Alte spectacole în pregătire: O prelucrare de basm după „Povestea porcului" de Ion Creangă, „Albă ca Zăpada", „Motanul încălţat", „Inţeleptul vesel" de A. Alexandrova şi „Pomul de iarnă" de Mihail Calmîcu.

Se-nţelege, vor fi reluate şi spectacolele din stagiunea trecută. Şi ne-am gîndit să prezentăm şi noi o

piesă pentru cei mari: comedia „2:0 pentru noi" de V. Poleakov. Nu ne vom supăra însă dacă îi veţi însoţi pe părinţii voştri la acest spectacol (cum să-i laşi singuri?).

Cam asta e... Vă aştept la Teatrul de Păpuşi.

Ţara noastră

De KABALEVSKI

Text romînesc de AUREL FELEA

Colo o pădure deasă,
Colo un izvor zglobiu...
Ţară dragă şi frumoasă, } bis
Nu e alta cum eşti tu!
Nu e alta cum eşti tu!

Soarele pe cer se-arată
Şi-n oricare colţ priveşti,
Ţară dragă, minunată, } bis
Zi de zi tot înfloreşti!
Zi de zi tot înfloreşti!

De la munte pân-la mare,
Cu privirea cît cuprinzi,
Drumuri şerpuiesc în soare, } bis
Şi ţi-e drag să le colinzi!
Şi ţi-e drag să le colinzi!

Tinereţea mi-e de aur,
Viitoru-i fericit,
Tot acest măreţ tezaur, } bis
Ţara ni l-a dăruit!
Ţara ni l-a dăruit!

Pagină redactată de

ŞERBAN VOICU

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3152 — 52